

Із збірки "Розплетена коса"

Акіко Йосано

Камелія
І слива
Цвітуть невинно біло
А серцю барва персика миліша
Бо не пита мене про гріх

Під яблуню у цвіті веснянім
Я викинула геть
Свої рум'яна
Дощ не стиха
Аж тьмариться в очах

До храму Кійомідзу
Через парк Гіон іду
Місяць на небі й сакури цвітуть
Люди радість і щастя
У серці несуть назустріч

О ніч яка рожева
В розплетених косах
Напевно згубляться
Ті пахощі від лілій
В покою втіхи

О юначе
Пригнав корів до водопою
А мені ти пісню заспівай
Під осінній
Сум ставка

Весняна ніч –
Чарівна і розкішна
Безсила повернуть його мені
На струни кото впала
Моя розплетена коса

З дощу весняного весь мокрий
Мій коханий
Як хвіртку відхилив
То яблуня прокинулась з дрімоти
У сутінках вечірніх аж засяяла

Ген вигоном
До сонця плин ріки
В зеленім полі
Ти ще постій
Без тебе мертвий краєвид

Впала краплина
На лотос білий
Якого малює мій милий
Ми на човні
Парасолю над коханим відкрила

Тебе згадаю
І очі линуть
У милу серцю
Зелень діброви
О Буддо ясний!

Як біла лілея
В гарячій джерелі
Моє двадцяте літо
Красується
Мені

Під весняним дощем
З храму в сутінках
Іду
Як заблудла вівця
Не знаходжу тебе

О п'яний вітре
З п'яниці
Весняної ночі
Дівчині
Коси не розвівай

З відстані часу
Бачу тепер
Кохала
Мов сліпий
Що байдужий до мороку ночі

На добраніч
І вийшла з кімнати
Весною овіяна
З його кімоно
На плечах

Як спалах

На мураву
Тінь моя лягла
Весняний вітер
Коси чеше зрання

На білій скелі
Пісню вкарбувати
Нестримна мрія
Кличе в далечінь
Іду простоволоса безоглядно

Лиш одну гілку
Сливи польової
Лиши мені
І дні розлуки
Проминуть як мить

Рожеві хмари
Мого ідеалу
На клапті
Ген у небі
Розсипаються

Як богові
Тобі
Широким племенистим рукавом
І друге
Плеche накрила б

Лячно
Й спитати

Чи в селі
Вже зацвіли гліцинії
В сусідів

Серце почуло
Він там він чекає
І в поле квітуче
У місячну ніч
Побігла-м щодуху

Стою
Думки обсіли
Аніруш
Осінній вітер
Шастає по айстрах

По купелі
В гарячій джерелі
Єдвабна сукня
Муляє
Як поговір

Думки про кохання
А ранок ясний
І поле широке
Неназвана річка
І вже тане літо

О мить кохання
Що була вчора
І хоч не знала

Що все урветься
Ятрив сум душу

А сон не йде
Хотіла серед квітів
Розвіяти нудьгу
А там метелик
Ночує на півонії

Сльозами
Його серця не прихилю
Їх тихо виплачу
В ставок забутий
Де місяць плаває щербатий

Кохання чи журбу
Півонія віщує
Думки мої весняні оніміли
У тиші ночі
Не склала ні рядка

Три місяці весняні
Стоїть кото німує
Аж уночі зненацька
Ударилася по струнах
Розплетена коса

З туги за тобою
Сто двадцять миль
Промчу стрілою
Якби сказав мені

Якби сказав

Така вже моя доля
Останній звук життя
Послухай
Як сокирою
Кото розчахну

Поплив на човні чернець
І довго не вертає
Чого знайшов там більше
Рожевих лотосів
Чи може білих

Літньою квіткою
На тонкій стеблині
Червоним цвітом
Серед білого дня
Розцвіте моє кохання

З плеча дівочого
На сутру впало
Пасмо волосся
Весняна хмара
Серце повила

Скупалася
І сукню одягла
А вчора перед дзеркалом великим
Ще усміхалася
Невинно

Стежкою польовою
Де цвітуть червоно
Квіти невідомі
Ти парасолько
Не поспішай

А човен втікає все далі і далі
На стіні храму
Де вчора вночі
Написала я танку
Нема вже нічого

Віршами-прокльонами
Зошит списаний
Ухопила
Й чорного метелика
Притовкла

Над небіжчиком
Сутру читала
Краєм ока
Дивилася мати
На дитячу ніжку

Моя танка
Тобі на очі
Сльози навернула
Як ти пішов
Минуло вже десять днів

Єдина пам'ятка
То милий серцю
Вітер
Від віяла
Що вже ледь-ледь ціле

Ріка весняна
А хлопець на поромі
Співає пісню
Про вчорашній вечір
Мені на заздрість

Ще так недавно
Я заздрила подрузі
Яке волосся
А нині ладановий дим
До нього в'ється

Слова його вірша
Самі спливають у пам'яті
Коли увечері
З дощем осіннім
Притулилась до холодного стовпа

З цікавості
До пелюстки припали
Молоді вуста
Крижаним холодом
На білім лотосі роса

Дощем весняним

Що струмить
З крил ластівочих
Розчешу свої коси
Вранці-рано

Весняний вітер
Цвіт сакури падає
За погодою в тихім надвечір'ї
На голубиному крилі
Напишу танку

Тримаюсь за поруччя
Обвисли рукави від кімоно
Мов тяжелезні крила
В ранковому серпанку
Пливуть на захід доли перевалу

Ні слова
Похитнули головою
І попрощалися
Шостого дня
Двоє дівчат із хлопцем

Восени утрюх
Кидали жолуді коропам
А нині тут лише
Холодний вітер
Та у моїй руці його рука

Квітку багряну
Знайди хоч єдину

У своїй долині
Щоб у снігах Вакаса
Перебути зиму

Усе марне
Пішов ген у долину
Бліде весняне сонце
Ще довго опускалось
На його щуплі плечі

Чому не знаю
Хмарина у небі
Так манить
Мов священної пісні легіт
Дорога моя проясніла

Солодка чи гірка
Була твоя сльоза
Хотіла б знати я
Чому заплакав як мене побачив
Молодий святеннику

Вирвалось із душі
Чисте джерело
І скаламутилось
І ти і я
Дитя гріха

Два місяці
Самими віршами живу
В готелі Санбонгі

О кулики на Камогаві
Давно вже я нікого не кохаю

Обидві стоїмо
У кожної своє на думці
Сосновий вітер
Їй в обличчя
І мені

Цвіт шипшини
Приколола в коси
Ще й в руці тримаю
Довгий день у полі
Виглядаю тебе

Двадцять літ
А ще не зазірало щастя
У світ мій
Мрії, мої мрії
Хоч крихту надії

Двадцять літ
Довгих та нудних
Їх відгомін у пісні
Яку співали влітку в столиці
Мій милий почув і заплакав

Того вечора
Як ти мене покидав
Ми разом
На стовпі написали

Танку про білу квітку

З часом почуття слабне
Написав коханий у листі
А серце затремтіло
І ще сильніше
Любов'ю розпалилось

Великого кохання
Щиро зичу
Твоїй дитині
Що в оцю пору
Прийшла на білий світ

Чи й далі
Над усе
Жадаєш правди й добра
Глянь яка червона
Квітка в моїй руці

Чорне волосся
Пасмами безладними
Заплуталось
І плутані думки
У голові заплутались

Минає весна
У кожній струні
Думка одна
Як палахкотить
Моя довга коса

Так низько
Багряні хмари
Пливуть чередою
Півонія замріялась
У супокії дня

Жаль мені стало
Його
Що на ім'я покликав
Мою сестру
Минулого літа померлу

В дев'ятнадцять
Я наче квітка
Зів'яла б
Мов ріка пересохла б
Якби ішла за звичаєм старим

Якщо хтось навчає
У непохитній вірі
Що осінь квола
А весна коротка
То я іду за ним

Гай вербовий
Край ріки хатина
Сіється дощ
Два вершники
Один на білому

Жалощів твоїх
Мені не треба
Вже б сказав
О грішнице
Божевілля на тебе

Все марне
Все минуще
Докучає думка
Та кров ще молода
Щоб спалила я свої весняні вірші

О коханий чоловіче
Нащо розказуєш мені
Ревнивиці двадцятилітній
Про пригоди свої столичні
Коли пеклась я на сонці в селі

У хатній тиші
До збірки вибираю вірші
Жінка ревнива
У травневім покої
Ми гарна пара

О звичка
Вже й на ріку іду
Де кулики співають свою вечірню пісню
Не йду
Танцюю

Весна коротка

Щоб шукати шлях
До вічного життя
Мої тужаві перса
Хай пестить його рука

О юначе
Чи чуєш цитри звук
У персах цих
Що за подушку будуть
Тобі в гостях у мене

Вірша мені присвятив
А тепер відмовляєшся
Що був то жарт хмільний
На папері закреслиш
Я ж із серця свого не викреслю

Після купелі
Щоб не простудився
В кімоно своє
Зодягла пурпурове
Гарний він у ньому

Вуста дівочі
Кохання спрагли
Кортить мені
Помазати
Медом з отрутою

Три роки
Ні імені не чула
Ані його вірша

Немічне серце
Щодень знемагає

Долина втопає в сливовім цвітінні
Рожевим серпанком
Приходить світанок
Красуються гори
Красуюся я

Виє вітер у голім полі
Мов тужливий плач богів
Що на літо
Дали квітам
Простір вільної любові

Не про дорогу праведну
І потойбічне
Забудь про шану й славу
Отут між нами
Вічне кохання на життя

Вмить
Квітка весняна
Блякне
Перед богом сумнівів
Богом зневіри

Я вибігла з дому
Довкола туман
Нема його
З вечірнього дзвону

Самотність одна

Весняна ріка
У щасливому сні
Коханому в далеч
Червоний світанок
Пошлю по воді

О хлопчаки
Вас манять барви
Ніжної веселки
Чи не сахнетеся
То крила демона

Забути
Про квіти
І псалми Давида
Співати
Я ще замолода

Небесна Ріка
В обіймах коханого я
Крізь фіранку
Безмовно вдивляємось
Як дві зірки розходяться в небі

Миготів каганець
Вірші про кохання
Я йому він мені
Та чи треба
Так багато слів

В молоді літа
Вабила мене
Слава майстра
Нині ж красен образ
Серце полонить

Під монастирем коло гліциній
Вечірньої весняної пори
Причинна
Сутри з пам'яті читає
Виразно й твердо

Отямилась
На греблі
Де верби зелені
А вода
Не така вже й швидка

(1901 р.)

З японської переклав Мирон ФЕДОРИШИН